

Imaórák

33.

Virraszatok és imádkozzatok!

2023. nagycsütörtök

Atyám, Te látod gyötrődésemet.
Megpróbált szívvel tekintek fel Rád.
Hozsánnát zengő nagy néptől idáig
Könnyem öntözte e földnek porát.
Köröttem csend van, alvó tanítványok.
Olajfák fölött a hold megtörött.
Hosszú az út még, amelyet kimértél –
Meg kell hálnom a két lator között.

Kárász Izabella: Ima az utolsó éjszakán



Beköszöntő

Kedves Testvérek!

2004 nagycsütörtökén elkezdtem valamit, ami úgy tűnik, életképes, bevált: irodalmi szövegekből, imákból, nagybőjti énekekből összeállítottam egy elmélkedési anyagot a közös virrasztáshoz...

A virrasztás hagyománya régebben is élt plébániánkon, a módszert viszont én Cserpes Jenő atyától, korábbi plébánosunktól „kölsönöztem”. Ő nemcsak nagycsütörtökön, hanem sok szentmisei homíliájában is előszeretettel idézett vallási irodalomból. Ezeket keresztül bizony érzelmi húrjainkat is meg tudta „zengetni”. Meggyőződésem, hogy a hitélmények érzelmi síkon hatásosabban tudnak működni, mintha csak az észet célozzuk meg.

Bocsássanak meg nekem a teológusok, hittudósok – bár nagyon fontos a fogalmak precíz megfogalmazása, értelmezése, magyarázása – nekem egy szép vers olykor többet ad, többet mond Jézusról, tanításáról, mint kristálytisztá fejtegetések sora... Úgy tűnik, plébániánkon többen is így lehetnek ezzel, hiszen idei virrasztásunkkal már a huszadik évet kezdjük imaóráink sorozatával, ezen egyedi, „helyi műfajjal”, – és még mindig van rá igény.

Bár a nagycsütörtök „kilóg” a havi alkalmakból, tartalma miatt mégis szeretettel ajánlom ezt a füzetet a kedves Testvéreknek egyéni elmélkedéshez – az év folyamán bármikor!

Isten a szeretet... 1Jn 4,16 A felfoghatatlanhoz keressük a kapaszkodókat...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2023. nagycsütörtök



Buzgó szívvel ünnepeljük Üdvözítőnk kínjait!

Virrasztás nagycsütörtökön – 2023. április

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Ezen az estén, amikor célegyenesbe fordult Jézus megváltó művének beteljesedése, együtt érző szívvel virrasztunk vele egy órát. Most ezzel jelezzük hálánkat és szeretetünket –, ami minden igyekezetünk ellenére is csak gyarló válasz Isten végtelen szeretetére. Ez a gyarlóság, elégtelenség nem feltétlen a hálátlanságunkból vagy gonoszságunkból ered. Ahogy a tanítványok, az apostolok, mi is nehezen értjük, mi is történt, mi történik velünk.

Először röviden foglaljuk össze a ma esti történéseket.

Dsida Jenő: Nagycsütörtök

A szél suhogva borzong
az olajfa-lombokon.
A kanyargós úton, által az erdőn
tömöttsorú fáklyások jönnek.

Testemet ételül adtam,
véretem italul adtam,
könnyel mostam meg lábaitokat;
Mégis egyedül maradtam.

Hajnal-derengés borzong
a sötét lombokon.
Júdás után, által az erdőn
sátánarcú fáklyások jönnek.

Testvéreim, tanítványaim!
Égignyúló kemény kereszten
holnap megölnék engem!
És ti alusztok, mélyen alusztok!

Ennek az estének a folytatása Jézus számára – a lelki szenvedések után, ill. azt tetézendő – a fizikai szenvedések, gyötrelmek kezdete és a halálíg történő kiteljesedése. Az út az utolsó vacsora terméből a gologtai kereszthez vezetett. Énekeljünk!

*Hogyha hozzád járulunk, szemünk könnybe lábad.
Úgy csókoljuk, ó Urunk, drága keresztfádat,
Amelyen kegyetlen kínozták szent tested,
Amelyet szent kebled drága vére festett.*

*Krisztusnak szent keresztje, győzedelmi zászlónk,
Amellyel megszerezte üdvünket Megváltónk.
Hitünknek, üdvünknek drága szent jelvénye,
Szent kereszt, te jelezd: mily nagy hitünk fénye.*

A ma esti történésekben a különböző résztvevők szemszögéből figyeljük az eseményeket – és magunkat is odaképzeltük. És állást is foglalunk pro és kontra egy-egy résztvevővel kapcsolatban.

Albert Zsuzsa: Feltámadás előtt

Emlékeztek majd erre a kertre
és erre az éjre, mikor
a holdat felhő takarta
s ő elment hogy eláruljon engem.
Majd engem láttok mindig az utcán,
énrám ismertek minden idegenben,
olyan nehéz lesz elviselni,
hogy nélkülem éltek.
De most
arcomról szakad a verejték,
alattam sötét a város,
házak és tetők,
fekete s még feketébb.
A kerten túl lopakodnak erre,
takarja őket fa, bokor, kerítés,
sötét a sötétet, pissz se
hallik, csak áruló surranás
a levegő zaja.
S ti alusztok.

Ez az elalvás-dolog izgat bennünket. Talán ott legbelül el is ítéljük a tanítványokat. Persze, így utólag könnyebb együtt érzőnek lenni –, de a dolgok beteljesedése előtt az apostolok egyszerűen nem tudták felfogni az események ezen kifejtését, ennek az órának a súlyát.

Pákolitz István: Getszemáné

Hát jól kiválasztotta őket az biztos

Alig kődobásnyira
javában aludt mind a három

Pedig csak azt kérte
hogy egy órányit virrasztanának vele

Valamicske bort is ittak
attól nehezedett volna el szemük?

Az a kődobásnyi távolság mérhetetlen

Mérhetetlen
mert nem az Isten Fia - az Ember volt
végtelenül elhagyatva
Az Ember
aki vérrel verejtékezett
az előre megélt szenvedésben

S mégis maradt annyi ereje
hogy mentegesse az álomszuszékok gyarlóságát
„A lélek ugyan kész, de a test erőtlen”

A lélek is csak arra volt kész
hogy futni segítsen
az erőtlen lábaknak

Bizony, a mi lelkierőnk is időnként csak a futáshoz, a megfutamodáshoz elegendő. Nem így Máriáé. Ő végig elkísérte Szent Fiát a gyötrelmek útján. Ott volt a kereszt alatt is. Álljunk oda mellé közös énekünkkel.

Áll a gyötrött Istenanyja, kín az arcát könnybe vonja.

Úgy siratja Szent Fiát, úgy siratja Szent Fiát.

Gyász a lelkét meggyötörte, kín és bánat összetörte,

Törnek éle járta át, törnek éle járta át.

Ó mi nagy volt ama drága Szűzanya szomorúsága, Egyszülött Szent Magzatán, egyszülött Szent Magzatán.

Jézus ott a Getszemáni kertben egyedül maradt: ez az Ember Jézus végső magánya, amikor a halálra készül. Ez minden ember útja is, azon a szűk kapun egyedül kell mindenkinek átmenni. Jézus ezt tudatosan, az Atya akaratát teljesítve élte meg.

Bárdosi Németh János: Olajfák Hegyén

Még a tanítványok hű szemekkel
őrizték fénylő mozdulatodat,
merész homlokod fényét itták bátran.
Körül susogott a csönd,
zizzent fák a friss levél.
Legenda voltál. Csak sötét szemed
ibolyás rezdülése rebkent,
titkot takart, mit egyedül Neked
mutatott meg a Végzet angyala.
A kereszt jele izzott már vörösen,
alvadt vérrel és komor szegekkel.
Tudtad, hogy az Embernek Fia
így lehet Isten:
szárnyas Gondolat.

S a homlokod, mint megfeszített íj
pattant, feszült,
a vértől gyöngyözött.
Aztán, ahogy a hajnal kilobbant,
láttad az utat,
melyen menni kell majd,
vonszolni tested vad kínok alatt,
akkor a lélek szárnyakat kapott,
oly könnyű lettél, bátor és erős
s magad bízattad Júdást,
aki félt,
hogyan testedet a törvény töltse be,
s Te is betöltsd az Atya szavát.

Emberi utunkon – Jézushoz hasonlóan – mi is az Atya irgalmába kapaszkodunk, abban bízunk, remélünk. Mi is az Atya akaratát keressük. Az utolsó vacsora alkalmával Jézus főpapi imájában még egy utolsó tanítást, mintegy összefoglalást ad az Atyához való viszonyulásáról, a vele való egységéről:

¹E szavak után Jézus az égre emelte tekintetét, és így imádkozott: „Atyám, elérkezett az óra. Dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad is megdicsőítsen téged. ²Hatalmat adtál neki minden ember fölött, hogy akiket neki adtál, azoknak örök életet adjon. ³Az az örök élet, hogy ismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent és akit küldtél, Jézus Krisztust. ⁴Én megdicsőítettelek a földön: a feladatot, amelynek az elvégzését rám bízad, elvégeztem. ⁵Most te is dicsőíts meg, Atyám, magadnál: részesíts abban a dicsőségben, amelyben részem volt nálad, mielőtt a világ lett.

⁶Kinyilatkoztattam nevedet az embereknek, akiket a világból nekem adtál. A teid voltak, s nekem adtad őket, és megtartották tanításodat. ⁷Most már tudják, hogy minden, amit nekem adtál, tőled van. ⁸A tanítást, amit kaptam tőled, továbbadtam nekik. El is fogadták, s ezzel valóban elismerték, hogy tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél engem. ⁹Értük könyörgök. Nem a viláért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, ¹⁰mert a teid - hiszen ami az enyém, az a tied, s ami a tied, az az enyém -, és én megdicsőültem bennük. ¹¹Én nem maradok tovább a világban, de ők a világban maradnak, én meg visszatérek hozzád. Szent Atyám, tartsd meg őket a nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi. ¹²Amíg velük voltam, megőriztem őket a nevedben, akiket nekem adtál. Megőriztem őket, senki más nem vezett el közülük, csak a kárhozat fia, így beteljesedett az Írás. ¹³Most visszatérek hozzád, ezeket pedig elmondom a világban, hogy örömöm teljesen az övék legyen. ¹⁴Átadtam nekik tanításodat, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. ¹⁵Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. ¹⁶Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. ¹⁷Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság. ¹⁸Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba. ¹⁹Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek az igazságban.

²⁰De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem. ²¹Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.

²²Megosztottam velük a dicsőséget, amelyben részesítettél, hogy egyé legyenek, amint mi egy vagyunk: ²³én bennük, te bennem, hogy így ők is teljesen egyé legyenek, s megtudja a világ, hogy te küldtél engem, és szereted őket, amint engem szeretted. ²⁴Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyben részesítettél, mivel már a világ teremtése előtt szeretted. ²⁵Én igazságos Atyám! A világ nem ismert meg, de én ismerlek, s ők is felismerték, hogy te küldtél. ²⁶Megismertettem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek.”

Jn 17, 1-26

Kereszténységünk lényege tehát, amint Jézus imájából hallottuk, a szereteteli egység az Istennel és általa testvéreinkkel. Bárcsak jól tudnánk ezt megélni! Énekeljünk!

Bűnbánóknak menedéke, trónusodhoz eljövünk.

Ah, mert máshol nincs üdv s béke, Jézus, irgalmazz nekünk.

Szenvedésed drága árán váltottad meg életünk.

Ó ne hagyj el minket árván, Jézus kegyelmezz nekünk.

Életünk döntések sorozata. Jó és rossz döntéseké. És időnként nekünk szegezik a kérdést: Krisztus vagy Barabás?

Túrmezei Erzsébet: Pilátus udvarán

Már fejsze csattog hajnal óta,
tompán zuhog a kalapács.
Ma valakit még megsiratnak,
Krisztus, vagy Barabás...

Sorsdöntő óra súlyosul rám.
Pilátus zsúfolt udvarán
mind a ketten előttem állnak,
Melyiket akarom?

Barabás ... úgy áll, mint az élet.
Daccal hátrafeszül a nyak.
Merészen villanó szemében
Tüzek parázslanak.

Mozdul acélos karja,
Feszíti, törne már elő
gátat szakító áradatban
a lázadó erő.

Pogány hatalom ... pogány szépség
és pogány élni akarás.
Igen, a testnek és a földnek
Krisztus, vagy Barabás?

Farizeusok bujtogatnak:
Te Barabással vagy rokon,
Tenlázadásod lásd meg ott a
merész vonásokon!

Te megtagadod ezt a földet?
Te megtagadnád magadat?
Krisztust feszítted a keresztre,
Barabást ne tagadd!

Ők nem élhetnek mind a ketten,
S melyik idegenebb neked?
Annak a szemnek tiszta fényét
el se viselheted.

Bélpoklos, rút tisztátalannak
érzed magad, ha rádtekint!
Feszítsd meg Őt, feszítsd keresztre,
hogy úr lehess megint!

A fejsze is utolsót csattant,
nem suhog már a kalapács.
Kész a kereszt és vár és kérdez:
Krisztus, vagy Barabás?

Pogány erő és pogány szépség ...
Tagadjak mindent ... magamat? ...
Barabást feszítsd meg, Pilátus,
Krisztus legyen szabad!

Azóta is nap mint nap jó
a sorsdöntő súlyos perc felém,
s új választásra hív: Ki éljen?
Ki éljen? Ő vagy én?

Én ... földi, poklos és fekélyes ...
Ő olyan égi, tiszta, más.
És mégis Ő, a Krisztus éljen,
Sohase Barabás!

Elébe hullok, s tisztasága
ítél, megfeszít, eltemet,
Aztán keze, - újjáteremtőn
érinti lelkemet.

A halálfélelmében vérrel verejtékező Krisztust kérjük, hogy életünkben jó döntéseket tudjunk hozni, egyre kevesebb ballépésünk felett kelljen bánkódnunk és bűnbánatot tartanunk. Imádkozzunk Barsi Balázs atya szavaival.

Uram Jézus, aki emberi és isteni szíved megszentelt érzelmeivel itt jelen vagy, és így magunk előtt láthatjuk a Getszemáni kert haláltusájában megnyilvánuló engedelmességedet és szeretetedet, kérünk Téged, töltsd be szívünket bűneink felett érzett őszinte bánattal, s add, hogy úgy hordozzuk keresztünket, amint Te hordoztad, az engesztelés és a bűnbánat szellemében. Engedd, hogy viszonzásul azért a szeretetért, amellyel a Getszemáni kertben értünk, bűnösökért vállaltad a szenvedéseket, mi is hálás szívvel szeressük Téged. Ámen.

Mi, emberek különbözőek vagyunk. Járjuk életünk rögzös útjait. Emberekkel hoz össze a sors, akik így-úgy hatással vannak ránk. Egy biztos, aki Krisztussal találkozott, annak megváltozik az élete.

Most két szereplőjéről hallunk a nagyheti történeteknek. A költői megfogalmazás nem biztos, hogy fedí a valóságot, de hogy a Jézussal való találkozásuk mindkettőre hatással volt, az bizonyos.

Reményik Sándor: Pilátus

A pörnek vége. Elvégeztetett...
Véres a kereszt tövében a fű.
A helytartóban forr a néma düh
S egy gondolat tépi a másikat.

“Rongy csőcselék, én unlak titeket,
Unom a vágyatok, a hitetek,
A papjaitok ragyogó ruháját,
A mellükverő messiásokat,
A nap hevét ez átkos ég alatt,
A zagyva szókat, buja színeket,
És magamat és uramat a császárt,
Ki bíróvá tett ilyen nép felett.

‘Feszítsd meg!’ - üvöltötték a fülembé,
Amíg unottan odalöktem nékik.

Szegény bolond! Pedig csak álmodott,
Csak álmodott egy létráról az égig.
Csak álmodott, de ezeknél tán szebben.
Már szürkül fenn a Koponyák hegye –

Vajon álmodik-e még a kereszten?

Valamit szólt nékem az igazságról,
Aztán némán vérzett, ragyogott.
Gúnnyal kérdém: az igazság micsoda?
Felelé: ‘én vagyok’.

Eh, hát kicsoda nékem ez az ember?!

A csőcselék morajlott mint a tenger,
Én untam, untam amazokat, ezt is,
Egy messiással több vagy kevesebb,
Pilátus lelke nem lesz nehezebb,
És könnyebb tán ez istenverte föld,
Untam a dolgot. Odalöktem. Vége.

‘De jaj! vajon kire szállott a vére?!’

Az alkony megy, az est, az éj leszáll,
De a helytartó nyugtot nem talál.

‘Feszítsd meg!’ üvöltötték a fülembé
És nekem nem volt elég fegyverem,
Nem volt elég lándzsásom odakünn,
Vagy - vagy üres volt talán a szívem?

Eh mit bánom én, a böles szív üres,
Bús madarak, el a szívemből, hess!
‘Feszítsd meg!’ üvöltötték a fülembé,
Mi közöm hozzá? feszítétek hát,
Te véreskezű szennyes csöcselék,
Feszítsd, feszítsd meg hát a Messiást!

Él-e, meghal-e, egy marad az átok,
Isten se váltja meg ezt a világot.
Mi közöm hozzá? Feszítétek hát!
Vigyétek! - Vitték. A kereszten holt.
Ki tudja, talán mégis király volt!”

Csend most. De hallga! Most az éj kopog.
Pilátus udvarában a papok.
“Uram, mi véled egyet így nem értünk,
Ahogyan írtad, botránkozás nekünk.
Rexnek, Uram, csak ő mondta magát.
Nem készítetted jól a Golgothát!”

Ni, milyen furcsa rőt láng a szemén!
Ím, kővé vált a nádszál: oly kemény.
(Odafenn csendbe hallgat a kereszt.)
Pilátus nő, ahogy beszélni kezd:
“A Messiástok megmenteni késtem,
De négy betűt a keresztjébe véstem,
E négy betű az én becsületem,
Hajótöröttségem utolsó roncsa,
Hitetlen hitem, büszke makacsságom,
Egy akarat az akaratlanságon.

E négy betű az én becsületem.
Hadesre! ez a négy betű marad!
Ha alá kéne temetnem e várost,
Rómát, az Imperatort, magamat:
E négy betű az én becsületem!!

Papok, zsidók, hozzátok szólok nyíltan,
Halljátok: amit megírtam, megírtam.”

Benn csönd, de künn az éj zsoltárba kezd
S áll a zsoltáros éjben a kereszt.

A kereszt látványa, a golgotai Jézussal való szembesülésünk minket is együttérzésre indít. Énekeljünk.

*Buzgó szívvel ünnepeljük Üdvözítőnk kínjait,
Szívtörődvé elkísérjük Golgotára lépteit.
Ó kegyelmek fő kegyelme, mely miránk, nagy bűnösökre,
vére által árad itt.*

Most képzeljük magunkat egy másik szereplő helyébe, egy másik találkozás szituációjába.

Túrmezei Erzsébet: Aki helyett a Krisztus vérzett

Emlékszem: Kemény bilincsbe verten,
bénultan ültem a hideg kövön.
Sötétség, bűn és vád töltötte el lelkem,
ijesztő csend kietlen börtönöm.

Halál: Oly mindegy. Csak nagynéha lázadt
valami bennem. Életvágy talán.
S akkor... szerettem volna összetörni
bűnt és bilincset börtönöm falán...

Neki az ajtó rozsdamart vasának
sámsonkarokkal! Ki a fényre! ki,
ahol szabad mezők ujjongva várnak,
s ahol az élet szent magvát veti!

Néha. És máskor rémek. Megremegtem:
a szívemen kemény, hideg marok.
Egy síron túli hang titkos hívása:
'Jöjj! Jöjj Barabás!' - Nem! Nem akarok!

\Barabás!\ Hah, már nem a rém hívása.
Ezer torokból tör ki: Ó, elég!
Ez a halál! Jön értem. Sírom ássa
és nem kiálthatok felé: Ne még!

Most! Súlyos léptek... fegyver csörrenése...
csikordul a zár... szoborra meredt
minden tagom... egy érdes hang: \Barabás,
szabad lettél. Le a bilincseket!\

Először mint egy álom. De lehullnak
mégis. Tántorgó lábaim előtt
kitárt kapu áll. Ott kinn vár az élet.
Rám vár. Előre! Hadd köszöntsem őt!

Merre? Hová? Nagy céltalan örömmel
rohantam, mígnem bősztömegbe vitt,
zúgó tömegben torpant meg a lábam.
Pilátust láttam, népem véneit...

S ott állt egy ember: nagy, szúrótövissel
megkoronázott, véres, tört alak.
Vállán vörös palást, kezébe nádszál.
Hogy le nem roskad annyi kín alatt!

Gyöngé, törékeny. Vad lelkeimmel érzem:
szelíd, egészen más, mint én vagyok.
Arcán csend, nyugalom. Megtört szemében
valami földöntúli fény ragyog.

Ki ez az ember? Megkövülten állok.
Énrám tekint. Ki Ő? Mit véthetett?
Valaki szól: \A Názáreti Jézus.
Őt feszítik meg Barabás helyett.\

Oly hosszú út vezet a Golgotára...
Én végigjártam. Két lázas szemem
odatapadt vonagló alakjára,
ott égett minden gyilkoló szegen.

És nem tudtam többé levenni róla.
A szemek fénye... az a szent ajak...
a hulló vér... Múltott a perc, az óra.
Felejthetetlen percek és szavak.

A szívemen gigászi nagyra nőttek
láttán kemény, hideg gránithegyek:
Helyettem! Énhelyettem! Énhelyettem!
Hogy én éljek, hogy én szabad legyek!

Mikor utolsót vonaglott a teste,
mikor már minden elvégeztetett,
mentem alá a gyász hegyéről én is.
- S ölbe vettem egy síró gyermeket...

Megsimogattam... lázadó kezemmel,
mely azelőtt csak gyilkolt és rabolt.
S akkor tudtam meg, hogy Barabás meghalt.
Az ő testét fedi a sziklabolt.

Már csak szeretni, simogatni vágytam,
haladni csendesen, mint Ő haladt,
aki helyettem roskadt le a porba
Golgota útján a kereszt alatt.

Helyettem. Énhelyettem! Énhelyettem!
Ez a szó zengi át életem.
- Napfény gyanánt ez tündökölt felettem,
s ez nyitja meg a mennyet is nekem.

'Ki az? Ki zörget?' - kérdik majd. 'Barabás,
aki helyett a Krisztus vérezett.'
S kitérnek akkor ujjongó örömmel
a gyöngykaput fehér angyalkezek.

A nagyhét történésein elmélkedve magunknak is felteszünk efféle kérdéseket: „Ó, keresztre feszített tiszta lény, ki vagy tehát?”

Makovei János: A töviskoronás király

Nagy tömeg kíséri...
Jerikóból Jeruzsálembé ma diadalút vezet.
Ilyen ünneplésre
Izrael legvénebb írástudója sem emlékezett.
Pálmaágak hullnak
Diadalkiáltás száll messze... és száll egyre...
A ködös völgyből
Víg örömet ígérő, büszke, magas hegyre.
Király Ő, ki itt vonul
Népe az, ki eljött ma hozsannát zengeni.
Mindenki zajos és
A hangulat felségesen sodró és oly' ünnepi.
Ő csak megy, megy
Jeruzsálembé az ünnepelt dicső nagy király.
Tombolj ünneplő tömeg!
A nagy menet Jeruzsálem előtt megáll.

Nagy tömeg kíséri...
Jeruzsálemből ez az út vajon hová is vezet?
És ki Ő, kire ily' tömeg
Emel kegyelmet nem ismerő szennyes kezét?
Mi a nagy bűne, vétke,
Hogy vállán nehéz, durván ácsolt kereszt,
S ki tette kintől gyötört
Vállaira? Mondjátok, ki volt, ki tette mindezt?
Fején milyen korona ez?
Tövisből font... és nyomán vér, vér fakad.
Testét annyi ütés borítja,
S miért kíséri csúfolódva e zajos sáska-had,
Szavuk zúg kegyetlenül:
„Feszítsd meg! Feszítsd keresztre nekünk ma Őt!”
Iszonyú néptömeg kiált,
Kísérve konokul, a szelíd, alázatos halálba menőt.

„Én Istenem, én Istenem!
Miért hagytál el engem!” szava messze így kiált!
Ó, keresztre feszített tiszta lény, ki vagy te hát?

Te vagy az ünnepelt?
Kinek keresztje most, ott vad latrok között áll?
A Király, az én Királyom?
Az ünnepelt, a nagy hozsannával kísért Király?
Kereszten függsz,
Temérdek bűnömért mindezt Te tetted velem!
Hajts térdet és fejet
Előtte erő, hatalom, szív, bölcsesség, értelem!

Jézussal kapcsolatban mindenki állást foglal valahogy. Mellette-ellene, megtagadva, letagadva, lelkesen, vagy langyosan. Jézus: Próbakő

Gyurkovics Tibor: Próba

Jézus próbakő.
Jézusra mindenkinek választ kell adnia.
Az üveges váróteremben állva
erre felel az utazó, a pap, a bandita.

Jézus próbakő.
Nagy, csillogó teher,
amit elvisz az ember,
vagy nem visz el.

Megkettőzött bizonytalanság,
emberszabású ábra,
felirat a szeretetről
s a zsidók királya.

Jézus olyan, amilyen.
Nincs vele senki,
de a randevún el kell hallgatni őt,
vagy az arcát meg kell figyelni.

Jézus olyan,
mint egy kereszt.
Két karja ki van tárva
s átmetszi egy függőleges.

Jézus keresztje útjelző táblánk. Kitért karjaival átöleli az emberiséget, és mutatja, hogy földi életünkben merre kell mennünk. Ő maga pedig a létra, az út a mennybe. Rajta keresztül, *csak Őáltala* juthatunk el a megígért örök hazába. Isten ugyan megelégedett, és nem kiérdemelt szeretettel szeret minket, de jó, ha ezzel a szeretettel mi is együttműködünk. Szeretnénk Szent-Gály Kata által tolmácsolt kérdésekre jó válaszokat adni.

Szent-Gály Kata: Keresztúton

*„Azt mondja az Úr:
Kevés az, hogy a szolgálóm légy,
s fölemeld Jákob törzseit,
és visszatérítsd Izrael maradékát.
Nézd, a nemzetek világosságává tettelek,
hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.”*
(Izaiás 49,6)

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?
Reszketni, remegni az Olajfa-kertben...?
Elhagyatva lenni, egyedül a bűnnel...?
Szemben a Halállal, szemben a közönnyel...?

Adnád-e kezedet szorító kötélnek...?
Arcodat a gúnynak, lenéző köpésnek...?
Tudsz-e mellém állni fojtogató csendben...?
Az ostorozásnál eltakarnál engem...?

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szeretlek...?
Tudsz-e túrni értem, hordani keresztet...?
Roskadva, remegve, föl, egész a célig...?
Akkor is, ha szíved ezer sebből vérzik...?

Tudod-e karodat szélesre kitérni...?
Az egész világért áldozattá válni...?
És tudsz-e pihenni úgy a kereszten,
hogy örvendezz rajta: mindig ezt kerestem...?

Tudsz-e mellém hágni...? A helyembe lépni...?
Magadat feledve életemet élni...?
Egészen eltűnni, elmerülni bennem...?
Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?

A feltett kérdésekre életünk a válaszunk, de itt most csak elhatározásainkkal és közös énekünkkel válaszolhatunk, – együtt érezve Szűzanyánk fájdalmával.

*A keresztfához megyek, mert máshol nem lelhetek
nyugodalmat lelkemnek.*

*S ott talállak, ó szűz Anya, fájdalom közt bágyadozva,
Tőr veré át lelkedet.*

*Mely gyötreme volt neked isteni szülöttedet
látni szegény jászolban.*

*S midőn annyi ellenségek romlására esküvének:
tőr veré át lelkedet.*

„Aki érettünk vérrel verejtékezett” – ezzel a titokkal mondjunk egy tizedet a rózsafüzérből.



Közös imádkozásunkat, együttes virrasztásunkat énekkel fejezzük be.

*Jézus, világ Megváltója, üdvözlégy élet adója,
Megfeszített Istenfia, szent kereszted szívem hívja.*

Jézus, add, hogy hozzád térjek, veled haljak, veled éljek.

*Által szegve kezed, lábad, átvert tested roskad, bágyad,
Mezítelen tépett melled! Ó siratlak, ó öllelek!*

Jézus, add, hogy hozzád térjek, veled haljak, veled éljek.

Jézusom, ha jön a végnap, ismerj engem magadénak,

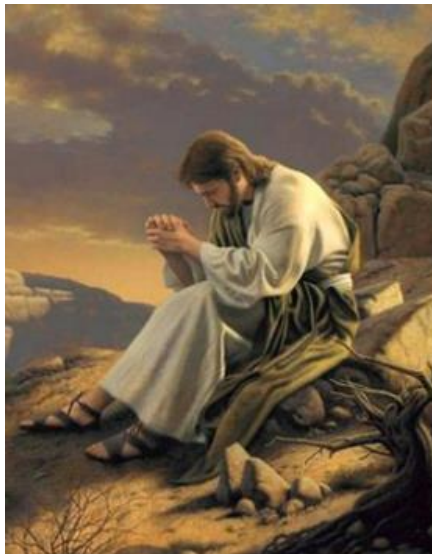
Homlokomon piros véred: tiéd vagyok, úgy ítélj meg.

Jézus, add, hogy hozzád térjek, veled haljak, veled éljek.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

„Atyám, ha akarod, kerüljön el ez a kehely! De ne az én akaratom
teljesüljön, hanem a Tied!”

Lk 22,42



A legnagyobb kérés...

„Legyen meg a Te akaratom!”

Ha elkerülnek a gondok, a bánatok,

Könnyű kimondani ezt a mondatot...

De, ha nehéz órák jönnek, s az öröm ködbe vész?

Ha a szív vérzik s a lélek zokog?

Ha éjszakáknak tűnnek a nappalok,

Akkor nehéz eltördelni ezt a mondatot,

Hogy „legyen meg a Te akaratom!” ...

Túrmezei Erzsébet: A legnehezebb kérés

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda